

Pesem treh duš.

Skozi les je romal, v veliko noč gozdóv,
po stezah je romal, po stezicah trudnih,
žalost s sabo vodil romar v šum boróv,
z romarjem je hodil strah misli čudnih.

Tam je srečal duše, v črnih rizah, tri,
s harpami, tri duše kaznjene za grehe,
ki so prepevale sredi polnoči
v hrup vrhov pesem tuge brez utehe :

„Trikrat je nesrečen, kdor se klati sam,
večno neodrešen bo, ker sam kriv je,
ne umrje žalost njemu niti nam,
ne rodi se radost mu, dokler živ je . . .“

Skozi les priromal v veliki dan poljan,
preko njiv je hodil, preko trat v cvetju,
s temnim čelom romal, v srcu tisoč ran,
harpe duš črnih, pesem o prokletju.

In zapel je gluho: „Spremljaj me ti, bolest!
Duša — kot govorila bi slovo domu,
noga — namenila se je do indijskih cest,
roka — roko bi stisnila, pa — o Bog! — komu?

Vladimir Levstik.

